

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Appendix, ostendens, quàm immensus Dei erga nos sit Amor (quod quidem ex Christi incarnatione, ac passione, Sacramentoq[ue] Eucharistiæ elucescit) & uti nos totos Deo tradere atq[ue] resignare ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA.
Zach. 9.
8.
Mar. 15.
Ioan. 19.
Sindon
integri-
tatu, &
balsamū
charita-
tu in B.
V. Maria
represe-
ntatur.

lætificat & accendit, ac juxta Pro-
phetam, *virgines germinat.*

Habuit etiam sanctissima Ma-
ter puram sindonem, id est, sim-
plicis obedientiæ, innocentia, ac
integerrimæ virginitatis vestem.
Cui nec defuit aloë amarissimi
doloris, myrrhaque afflictionis
intolerabilis. Habuit deniq; pre-
tiosissimū balsamum & unguen-
ta speciesque virtutum omnium.
Atque ita demum Christum filiū
suum obvolvitur, perunxit, atque
in sacratissimo sui pectoris mo-
numento sepelivit.

9.
Quam
magis
corde dis-
cesserit
Virgo cū
sodalibus
à sepul-
chra.

Jam verò etiam hoc mente ru-
minemus, quanto cum mœrore
afflicta Mater à monumento dis-
cesserit, quàm hæc ei perpetua
fuit cogitatio, quem amisisset, &
quàm inæstimabile pignus sub la-
pide condi sivistet. O quàm mise-
randum in modū à sancto Joâne,
ceterisq; amicis suis, à sepulchro
abducta fuit, quippe quæ tota pe-
nè exhausta atq; absumpta erat.
Reverà quisquis huic ita afflictæ,
ita mœrenti, ita graviter laboranti
Virgini & Matri, imò & Domine
nostræ non compatitur, non est
vivens gratiæ filius, sed est abor-
tuum insensibile ac mortuum;
indignus planè est, qui lac gratiæ
ex maternis ejus sugat uberibus.
Ceterum ipsi quoque cum eadem
Virgine matre, uti jam dictum est,
Christum Jesum in cordibus no-
stris sepeliamus, ut nos per ipsum
& in ipso ab universis operibus
mortuis resurgamus, unaque cum
illo ad paternam usque gloriam

felicissimè conscendamus, eodem
Domino Jesu nos adjuvante, qui
est benedictus in sæcula, Amen.

A P P E N D I X,

*Ostendens, quam immensus Dei er-
ga nos sit AMOR (quod quidem
ex Christi incarnatione ac pas-
sione, Sacramentoq; EVCHARI-
STIÆ elucescit) & uti nos totos
Deo tradere atque resignare de-
beamus, qualibet adversa amore
illius tolerantes.*

1. Totam Trinitatem equali amore nos dile-
xisse, quo dilexit Christus, nempe infinito.
2. Ex Eucharistia institutione apparet, Chri-
stum, si opus esset, adhuc paratum esse pro nobis
crucifigi.
3. Exaltavit DEVS naturam nostram in
Christi incarnatione, plus quàm fuerit olim depres-
sa in Ada peccato.
4. Prospopacia Patris aterni, qua homini sua
exponit beneficia: & eorum vice postulat perfe-
ctionem vitæ spiritualis; cuius ibi compendium
penitur.
5. Oratio anima fidelis, qua Patri aterni invi-
tanti respondet, & Christi merita pro se offert.
6. Filius Dei alloquitur animam, eiq; sua enu-
merans beneficia, postulat rependi sibi amorem, in-
nocentiam, sanctitatem, resignationem.
7. Oratio anima fidelis, Christi allocutionem
gratanter excipientis, & seipsam illius misericor-
dia committenti.

TAM ardens & *incontîens
est Dei erga nos amor, ut si
mors & passio Christi ad
salvandum hominem non suffe-
cissent, etiam Pater cælestis &
Spiritus sanctus quoque huma-
nam potius assumpsissent natu-
ram, ac pro homine mortem sub-
jissent, quàm eum perire sivistent.
Licet verò Filius solus naturam
nostram assumpserit, mortemque
ob hominem peressus sit amarif-
simam, amor tamen Patris & Spi-
ritus

1.
Totali-
tatis
infini-
amori
ligitua
mystra
incarn-
tione &
passio
operata
est.
* Qui
nempe
tam ex-
cessivus
est, ut
nullo
sefe

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA-
TIO.
mitte cō-
tineat;
quasi di-
cat, in-
finitus.
Ioan. 16
Ioan. 3.

Rom. 8.

Consilium
Trinita-
tis decre-
vit re-
demptio-
nem no-
stram.

ritus sancti non minor erga nos fuit: quandoquidem una est trium personarum essentia, unus amor, indistincta operatio, una eademque voluntas. Hinc Christus dicit: *Pater amat vos.* Rursumque: *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret: ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam eternam.* Et de Spiritu sancto Apostolus ait: *Ipsē postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus: id est, inspirat nobis, movet & excitat nos ad orandum & virtutibus incumbendum: testimonium item reddit spiritui nostro, quod sumus filii Dei, ut ex interno huius testimonij gaudio clamare in eodem spiritu possimus, Abba, Pater.* Quid verò in miserandā hac lacrymarum valle beatus aut iucundius esse queat, quàm ut homo ex testimonio sancti Spiritus in conscientia percepto, Deum possit Patrem suum dicere? Si enim filii sumus, ergo & fratres & coheredes Christi. Consilium sanè super humani generis redemptione veneranda sacratissimaque Trinitas egit, estque concordia ab ea definitione decretum, ut hominem redimeret: & quia in nullam magis quàm in Filii personam competebat naturam humanam assumere, ipse Filius, qui Creator erat omnipotens, tum sponte suā, tum voluntate Patris, tum suāsu Spiritus sancti, lætus hominem induit, factusque est creatura, cooperante ad hoc ipsum & Patre & Spiritu S. Christus namque

per Patris cooperationem de Spiritu sancto conceptus est. Vide quàm pro te sollicita fuerit Trinitas adoranda. Contuere, quàm te ab omni æternitate dilexerit Deus. Attendite, quæso, hæc frigidī & obdurati filii Adam. Cogitate, quàm caro vos ipse Deus pretio compararit. Dignissimum quidem, quod cor illius concipere, & præcipuum, quod divina eius potentia exhibere potuit, dedit: nempe Unigenitum suum, cui non pepercit, sed eum pro peccatis hominum in ignominiosissimam mortem crucis tradidit.

Porro ipse Christus, sicut olim Patri factus est obediens usque ad mortem, sic hodieque & ad novissimum usque diem, non solum Deo Patri, sed & cunctis hominibus, qui paternam voluntatem fidei cordibus amorisque desiderijs diligunt, eidemque adhærent, morem * gerit. Et quia necesse non est denuò eum mortem subire (quando sacra illius mors ad peccata omnia quæ iam facta sunt, & quæ adhuc fiunt, se extendit) dulcis Dominus sacrum Corpus, præclaram animam, pretiosumque sanguinem suum, unà cum meritis omnibus vitæ & passionis suæ, quotidie in altaris venerabili Sacramento in nostrorum remissionem culparum, memoriamque passionis & mortis suæ, offerre non desinit: nimirum hoc ipso nobis insinuans, si ita necesse foret, paratum sese esse adhuc quotidie venerandum cor-

2.
Phil. 2.
Institu-
tio Eu-
charistia
docet,
Christum
adhuc
paratum
pro nobis
mori si o-
pus esset.
* Sicut
Dominus
Iesus
fuit ob-
ediens
Deo Pa-
tri & Ma-
riæ, &
Ioseph,
ita pas-
sim lo-
quuntur
Scriptu-
ræ de
Deo ob-
ediente
homi-
nis ju-
stis. Isa.
58.
Clama-
bunt & di-
cet. Ecce
adsum.
Ps. 144.

HOMI-
 NICAR
 PASSIO-
 NIS EX-
 Plica-
 TIO.
 Volunta-
 tem time-
 tum se-
 faciet.
 Iosue 10
 Obdien-
 te Domi-
 no voci
 hominu.
 Sed hæc
 Christi
 obedi-
 tia nunc
 maximè
 hic con-
 sidera-
 tur,
 quod ad
 vocem
 Sacerdo-
 tis in sa-
 crificio
 Missæ
 sese sta-
 tim si-
 stit præ-
 sensens,
 & im-
 mola-
 tur.
 Vbiq; &
 semper
 obvia no-
 bu est
 Christi
 dilectio
 & mise-
 ricordia
 ex meri-
 tu passio-
 nu.
 Plu rō-
 gat. ut
 no illi
 uniamur
 quàm à
 no uro-
 gatur.
 4. Reg.
 4.

pus suum nostræ salutis causa ne-
 ci tradere, sanguinemque funde-
 re. Quo enim amore tunc Chri-
 stus nos prosequatur, eodem
 etiamnum prosequitur, in ævum
 que omne prosequetur. Cuius jã,
 obsecro, vel saxum pectus non
 hinc cõpungatur? cuius spiritus ex
 hoc amore non exulter? cuius cor
 præ hujus ferventissimæ charita-
 tis ardore non totum liquecat?
 cuius non deficiat præ ingenti ad-
 miratione intellectus? ubi im-
 mensam Dei erga nos bonitatem
 & dilectionem contemplatur, ubi
 oculus cordis attendit, & consci-
 entia trutinã examinat ingen-
 tia Dei beneficia, quæ is contulit
 in nos miseros, & indes confert;
 quæ certè tanta sunt, ut vix pos-
 sint esse majora. En grata Christi
 brachia ad nos suscipiendum
 semper extenta sunt. Vulnera i-
 tem ejus numquam non patent,
 parata profluere in omnes qui id
 appetunt. Vexilla misericordiae
 ejus perpetuè explicata sunt, ut
 sub illis protegamur deliteamus-
 que, cum semper ipse nos suscipe-
 re paratus sit. Imò, quod plus est,
 tanto nostri tenetur desiderio, ut
 per divinos tractus divinasque
 inspirationes, & internas repre-
 hensiones suas plus nos roget,
 quàm rogetur à nobis: quando-
 quidem & multò paratior est no-
 bis dare, quàm nos petere. E-
 nim verò fons vivus est, perpetuè
 scaturiens, nec umquam fluere
 desinens, nisi cum vasa defunt. Et
 ipse uno amoris nexu homini u-

niri, deliciosumque habitaculum
 ac desiderabile templum suum
 intra nos extruere vehementer
 appetit. Adeo, inquam, homini
 per amorem uniri desiderat, ac si
 suæ prorsus potentia & majestatis
 oblitus, per omnia similis homi-
 nibus effectus esset. At quomodo
 nos magis in sublime attollere,
 seseq; amplius deicere potuisset,
 quàm jam fecit? Quomodo suam
 nobis propius conjungere pote-
 rat Divinitatem, quàm conjun-
 xit, quando eandem celsissimam
 atque immortalem nostræ morta-
 li copulavit humanitati per na-
 turæ nostræ assumptionem? Quin
 & quotidie illam ipsam Deita-
 tem suam, & quidquid est, nobis
 præbet in cibum.

Sed & Deus Pater naturam no-
 stram humanam quàm fieri po-
 tuit sublimissimè in Christo ex-
 altavit, ultra creata omnia ad
 suam usque dexteram eam attol-
 lendo. Ut verò Deus majori nos
 honore & gloria afficere, aut ab-
 undantior charitatem nobis
 exhibere potuisset! Nimiru mul-
 tò uberiores salutem & gloriam
 per Christum Dominum ac Sal-
 vatorem nostrum adepti sumus,
 quàm per Adam primum paren-
 tem nostrum perdidimus. Quid
 ultra à dulcissimo Domino desi-
 derare possumus? Certè cuiuslibet
 homini toto corde ei per dilectio-
 nem adhærenti tam intimè affe-
 ctus est, ac si cæli terræque, & om-
 nium quæ illis continentur obli-
 tus, totus in illum amore deper-
 irt.

3.
 Mo-
 gualis
 vii Dis
 natura
 nostram
 in Filio
 quæ in
 depre-
 diablo
 in die
 mi per
 10.

DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA
TIO.Frigidus
sepor in-
gratissi-
mum pec-
toris.4.
Expositio
latro Dei
Patris,
exponen-
tis homi-
ni infini-
ta benefi-
cia.

iret. At nos duri & frigidi, nec omnibus his movemur, neque ad illius inflammamur amorem. Ad eò corda nostra sensuali delectatione infecta, & vanitatibus, oblectamentis voluptatibusque sæculi dedita sunt. Plorant cælum & terra, in id loci incidisse homines, ut creaturas diligant relicto Creatore, qui est summum & incommutabile bonum: malintque servi esse dæmonum quàm filij Dei. Ah, ah! pudeat nos perverfitatis, ignaviæ, & ingratitude nostræ. Diligamus, quæso, Dominum Deum nostrum, qui nos tam immenso amore complexus est.

Putemus Patrem cælestem nos alloqui, dicereque animæ humanæ: En amplissimum mei in te amoris testimonium fert Unigenitus meus, quem equidem totum pro te tradidi. Non corpus, non animam, non sanguinem illius tui causa dare dubitavi. Imò si quid pretiosius, si quid melius paterno potuisssem corde concipere, & id quoque tibi donassem. Altissimam Divinitatem meam in humanitate Filii mei tibi dedi; cum sit mecum & in me unus idemque verus ac inseparabilis Deus. Dedi insuper tibi sanctum Spiritum meum, ut is te mundaret, confortaret, illustraret, veritatem omnem & justitiam edoceret, suo inflammaret amore, solaretur item te, & cunctis charismatibus virtutibusque donaret. Ita enim complacuerat mihi

in te, & inveneras gratiam in oculis meis, simulque cor meum apposueram ad te, eligens te in dilectam sponsam meam: nam decretum est mihi habere in te delicias & oblectationes meas, utpote in quo constitui templum cubiculumque meum, & elegi habitationem meam. Ceterum licet ego meipsum totum minimeque divisum dedi tibi, ô homo: ita volo ut & tu mihi te totum atque indivisum reddas. Purissimo te amore complexus sum, absque ullius vel muneris vel compensationis tuæ intuitu: æquum proinde est, ut & tu vicissim me pure propter meipsum, absque mercedis contemplatione, diligas; ut sim ego merces, spes & scopus tuus, amesque me, eò quòd ipse te dilexerim, & ut à me diligere merearis. Jam si his audiris, mecum amoris jura inire vis, dignusque fieri qui à me ameris: voluntariū vivumque instrumentum sis oportet, teque à me agi patiaris, offerens atque resignans te totum mihi absque electione vel repudiatione hujus aut illius, si ensque me tecum agere & in tempore & in æternitate quidquid mihi placuerit. Prorsus ita necesse est, ut mihi in te operandi præstes facultatem; abnegans penitus te ipsum, petensque à me medullitus, ut perficiatur in te, quod ab æterno ipse constitui ac præordinavi. Tum integra quoque erga bonitatem meam fiducia mihi adhærebis, & cum ingenti grati-
tudi-

Totum se
dedit ri-
bi Deus,
totum te
sibi posu-
it.Da ergo
mi totum
Deo, id est
nullius
mercedis
intuitus.Cum sum-
ma resi-
gnatione;Et fidu-
ciali ad-
hesionem,
ac grati-
tudinem.

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
ELLICA-
RIO.

tudine recipies de manu mea
quæcumque tibi evenire permi-
sero, tam adversa quàm prospe-
ra, & tentationes, & afflictiones,
& derelictionem, & angustias:
omnino confidens in bonitate
mea, credensque mittere me ista
tibi ceu optima maximeque salu-
taria. Et curabis sedulo, ne opera-
tioni meæ per obstinationem in-
ordinatamque proprietatem vel
dissolutionem tuam resistas. In
qualibet afflictione, angustia, &
derelictione quæ tibi acciderit, tan-
tisper desiderabis permanere ac
perseverare, quoad mihi visum
fuerit inde te absolvere eripereque.
Prorsus feres crucem illam ad fi-
nem usque mei causâ. Nam ad
hunc modum tentationibus &
molestiis excutiaris atque agite-
ris oportet, donec palea pravæ
cupiditatis, inordinatæ proprie-
tis, vitiosæque propensionis à te
separetur. Necesse, inquam, est,
ut elatus rigidusque animus tuus
istis ceu mola quadam contera-
tur, donec in oculis tuis instar
pulveris aut cineris nihili fias: ita
ut non agnoscas modò, sed &
sentias te & miserimum & vilis-
simum esse mortalium omnium
quos mundus habet; adeoque ab
omni propria voluntate & ele-
ctione exuaris, ut quidquid
Deus tecum & cum creaturis om-
nibus fecerit, secùs fieri non ve-
lis, etiam si creaturæ omnes cun-
ctaque elementa tuo subiacerent
imperio. Verùm antequam huc
pertingatur, hoc opus, hic labor

est; multasque cruces ac labores;
imò & spirituales mortes subire
oportebit. Prodent se undique
vitia in te latentia, teque ingenti
dolore & angustia afficient: sed si
constanter in certamine perseve-
raveris, si humiliter petieris ut tui
miserear per dilectum Filium me-
um, tandem me auxiliante vin-
ces feliciter. Quando enim in no-
mine Unigeniti mei aliquid piè
petitur, mihi summè placet hu-
iusmodi petitio: quemadmodum
necessariò apparet aureum, quod
per vitrum aurei coloris conspi-
citur. Hæ planè duæ sunt alæ, si-
de admodum, quæ te compendiò
celeriterque ad spiritalem & per-
fectam vitam subvehere poterunt:
videlicet Abnegatio tui, & Pa-
tiens adversorù tolerantia. Quis-
quis enim se mihi simpliciter resi-
gnare novit, illi nec afflictio, nec
infirmetas, nec adversitas ulla ac-
cidere potest, quí ei cedat ad vir-
tutis incrementum. Itaque si quis
omnia æquo ferat animo, dili-
genterque suum observet fundum,
audiet paternam vocem meam
intus loquentem sibi: Nosce reip-
sum, scito quàm vilis sis, agnosce
nimiam immortalitatem tuâ,
multipliciaque vitia tua in fundo
tuo latentia. Adverte nihil te esse,
nihil habere, nihil posse ex reip-
so, & me in te operari sine. Ad-
hæreto mihi per amorem, serva
mihi fidem: & quidquid tu viri-
bus tuis non potueris, ipse pro te
faciam.

Hic

*Et cru-
cem feras
quamdiu
ipse vo-
luerit.*

*Sic enim
melius
reipsum
agnosces*

*Et ab om-
ni proprie-
tate ex-
uaris Dei
volunta-
tem in-
duerit.*

*Per Fil-
ium un-
um pe-
tenda.*

*Vita spi-
ritualis
compre-
dium in
negato
sui, &
patiens
in crui-
bu.*

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA-
TIO.

5.
Devota
anima o-
ratio effi-
cacissim-
a, re-
sponder
Deo invi-
santi. Co-
fessio pec-
cati, &
penitio
venia.

Propos-
itio emen-
dationis.
Psal. 50.
Iob 13.
a Humi-
li agni-
tio pro-
pria fra-
gilitatis.

b Postu-
latio gra-
tia.

Resigna-
tio ad om-
nia qua
Deo pla-
cuerint
permitte-
re, vel
immitte-
re.

Hic jam homo dulcissima hac Patris caelestis voce invitatus, cum sancta spe & fiducia accedat ad eum, dicetque humiliter: Con-
fiteor tibi, clementissime Pater, omnia peccata mea, quibus te of-
fendi. Heu! infelix ego, non veritus sum execranda illa perpetra-
re scelera, quae dilectus Filius tuus tantis cruciatibus diluit atque expiavit. Ingratus tibi fui pro omni dilectione, benignitate & fidelitate mihi a te exhibitâ. Sed nunc, misericordissime Pater, oro te, ne memineris injuriarum quas a me accepisti. Convertite oculos divinae pietatis tuae ad me, & in gratiam me recipe. Jam enim propono, te adjuvante, corrigere vitam meam. *a* O Domine, miser ego sum & infirmus, nihil valens, conceptus in peccatis, natus in miseriis, nutritus in vitiis. Noli indignari adversus folium quod vento rapitur: noli oblivisci inopiae & fragilitatis meae, nec subtrahas a me auxilium gratiae tuae. *b* Miserere mei Deus, miserere mei per dilectum Filium tuum Dominum meum IESUM Christum. Emunda me, sana me, confirma me, pugna pro me, operare in me, utere me pro tuo beneplacito. En me totum tibi resigno, me totum pleno affectu sicut possum in hostiam vivam tibi offero: paratus deinceps vivere juxta gratissimam voluntatem tuam, ac pati quidquid tua bonitas mihi evenire permiserit. Non peto, Domine, ut mala, quae commisi,

inulta maneant. Prorsus ultimum cere in me iniurias quas intuli tibi: quandoquidem humiliter me submitto flagellis misericordiae tuae. Scio & verè scio, quod non poterunt tot mihi adversa & cruciamenta accidere, quin plura majoraque merita sint iniquitates meae. Itaque non nisi gratiam tuam altâ cordis voce postulo: & ut justiciam misericordiae temperet rogo. Quid vero retribuam tibi, o benignissime Pater, pro omnibus bonis quae in me contulisti? Equidem neque in caelo neque in terrâ aliquid invenio, quod vel dignius vel tibi gratius sit, quam ipse Unigenitus tuus. Eum igitur quantâ possum humilitate & gratitudine tibi offero, in unione illius amoris quod tu mihi eum dedisti, & ex paterno corde in hunc mundum misisti, ut humanam assumeret naturam, mortemque subiret amarissimam. Offero merita incarnationis, conversationis, passionis & mortis ejus. Offero ignominiosam afflictionem, voluntariam obedientiam, ineffabilem humilitatem, incomprehensibilem patientiam & ardentissimam charitatem illius. Offero immittissima vincula, verbera, impulsus, concussiones, contemptus, conspuitiones, opprobria, irrisiones, blasphemias, & quidquid perpeffus est. Haec omnia tibi offero tamquam dignum sacrificium, ad supremam gloriam tuam, pro omnibus peccatis & negligentis meis.

Psal. 118.
Oblatio
meritoria
Christi
pro defec-
tibus no-
stris, qua
est praxis
pia & u-
tilis, &
familia-
riter ac-
cipitur apud Deum
usurpan-
da.

X

DOMI-
NICA
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA.

Merita
Christi
præponde-
rants de-
meritis
nostris.

meis. Suscipe, quæso, gratissi-
ma unigeniti Filii tui merita, pro
detestandis iniquitatibus meis.
Quidquid enim ego deliqui,
totum ille sua passione diluit
atque expiavit: & defectus meos
omnes ipse sarcivit atque supple-
vit. Multò plus tibi solvit, quàm
sit meum debitum. O si malitiam
meam & illius bonitatem, mea
vitia & ejus merita simul librare
velles! nimirum hæc ipsius merita
peccatis meis præponderarent.
Et quod tam flagitiosum scelus
esse possit, cui ingentes cruciatus
unigeniti tui non impetrent ve-
niam? quæ tam scæda macula,
quam calidus sanguis illius non
diluat? Vincit planè passio &
mors ejus, peccata omnia: im-
mensæ meritorum illius divitiæ, cun-
cta vitia, cunctasque negligentias
superant. Tibi itaque, ut cœpi,
offero innocentissimam mortem
dilectissimi Filii tui, & quidquid
in assumptâ humanitate operatus
est, unâ cum omnibus meritis
Sanctorum omnium, & cum cun-
ctis virtutum actibus, qui ad ex-
tremum usque judicii diem pro
gloria nominis tui fient, itemque
cum laude & gratitudine univer-
sa, quæ in infinita sæculorum sæ-
cula tibi exhibebitur. Ista omnia
tibi offero pro delictis meis, &
pro peccatis vivorum atque mor-
tuoꝝ, pro quibus ego orare ad-
strictus sum, & tu rogare vis: ut
inde in æternum lauderis, & gra-
tiarum actiones ab omnibus tibi
reddantur, Amen.

6.
Sic modo

Putemus & Filium Dei Jesum

Christum unicuique nostrum di-
cere: Vide, ô homo, quid fecerim
tibi. Ab omni æternitate agnovi
te in divina essentia mea: quan-
doquidem ab æterno in me fuisti
secundum ideam. Insuper & crea-
turam te feci, tam eximio te amo-
re complectens, tamque excellen-
ti donans gratia, ut te secundum
animam ad imaginem & simili-
tudinem meam creârim. Et ut
scires quàm generosam atque ele-
gantem ipsam animam tuam fe-
cerim, nihil dubitavi illius causa
accipere naturam tuam. Factus
sum caro tua & sanguis tuus: ut
tuos supplerem defectus omnes,
pro tuis satisfacerem delictis, te
redimerem, vitamque tibi obti-
nerem & mererer æternam. Ego,
inquam, qui ex divino Patris mei
cælestis utero, ante omnia sæcu-
la miro quodam ac ineffabili mo-
do genitus sum, eidem Patri meo
in potentia & gloria semper æ-
qualis permanens, mortalem
tuam non sum dedignatus natu-
ram assumere. Triginta tres & eo
amplius annos, factus servus tuus,
in multa paupertate, humilitate,
labore & afflictione operatus sum
salutem tuam. Cùm sicut ovis
perdita aberrares, diu te quæsivi,
& inventum meis humeris ad Pa-
trem reduxi. Factus sum tam-
quam exul à regno meo, ut tu
hæres fieres. A Patre quoque
meo derelictus, & castigatione
crudeli correctus sum, permisi que
iram ejus in me devolvi: ut tu a-
pud eum gratiam invenires, ami-
cus.

Alia di-
enuncie-
ret ani-
ma pecc-
atrici
sua ben-
ficia:
Præsti-
tionis,
Creatio-
nis.

Incar-
natio.

Evangel-
izatio.

Luc. 11.
Matth.
18.
Passio,
Phil. 1.
Ierem.
30.

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
FLICA-
TIO.

cusque & filius Dei efficeris. Denique omne debitum tuum in me recepi, & qui iudex tuus eram, teque sententia aeternae damnationis jure ferire poteram, memet sub specie rei in mortem ignominiosissimam ultro tradidi pro peccatis tuis. Caput meum spineae coronae supposui, manus ac pedes clavis objeci, totum corpus meum verberibus patienter submisi, sanguinem meum ad extremam usque guttulam effudi, animam pro te dedi, ut te mihi amore jungerem atque uni-

Patro-
nii Vir-
ginu ma-
tri,

Eucha-
ristia.

Psal. 21.
Pro-
phetia
magis
passionis
beneficia.

Postulat
pro omni
bus repon-
di amo-
rem,

rem: & tamen tu te mihi subducis, & divideris à me. Insuper Matrem meam dulcissimam, tuam quoque matrem esse volui, cor meum tibi patefeci, & ejus cruorem potandum tibi praebui ex amore purissimo. Sacratissimum Corpus meum in cibum, & pretiosum Sanguineum meum in potum tibi reliqui. *Factus sum opprobrium hominum, & abjectio plebis.* Velut botrus in passionis torculari expressus sum: *aruit tamquam testa virtus mea, & decocta est amoris igni.* Torus exhaustus & absumptus sum salutis tuae gratia. Vide, uti in cruce pendeo contemptus, extensus, sauciatus, omni solatio destitutus, brachiis ad te expansis, latereque aperto, ut te in gratissimum cordis mei cubiculum introducam, ibique aeterno complectar amore. Quid vis ultra faciam tibi? Quomodo majorem dilectionem, fidem, benevolentiam & benignitatem tibi exhibere possum? Sit penes te ju-

gis horum memoria. Repende vicem amoris. In imaginem sacrae humanitatis meae ita cordi tuo imprime, ut quaelibet extraneae imagines inutilesque cogitationes illinc abscedere cogantur. Planta floridam arborem Crucis meae in intimis tuis: stude mihi placere, imitando vitam & virtutes meas. Vitato, quantum in te est, omnia quae mihi displicere cognoscis, ut sunt superbia, vana gloria, odium, ingluvies, & alia huiusmodi peccata ac vitia. Renuntia sponte naturae oblectamentis: hoc est, abdica omnia in quibus natura delectatur, illis dumtaxat exceptis, quae ipsi naturae sustentandae rationabiliter necessaria sunt, quaeque adiumento tibi esse possunt ad servendum Deo, & ad perveniendum ad Deum. Breviter, amputa & refrena quidquid in conversatione tua, in amore, intentione, verbis, operibus, vestimentis, commoditatibus, & quibuslibet rebus illicitum, impurum aut vanum est: propriamque voluntatem tuam diligentissime mortifica, ut ego in te vivere atque operari possim. Pro acerbissima passione mea hanc vicem mihi redde, ut quamlibet tam externam quam internam molestiam, quae me permittente tibi occurrerit, humiliter patienterque feras; sive ea sit persecutio & vexatio, sive contemptus ab hominibus illatus, sive charorum amissio, aut jactura rerum temporalium, aut inimi-

*Mandatum
toris cum
studium,
virtutum
Christi
imitatio-
nem, ad
perfectio-
nis stu-
dium*

*Resigna-
tionem
& con-
firmata-
tem in af-
flictioni-
bus,*

DOMI-
NICAE
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA
TIO.

Humili-
tatem,
Perseve-
rantiam
in cruce
bus ferē-
dū, non
querēdo
salutia
vana aut
aliena,
aut inor-
dinata,
sed sub-
mittendo
se ino-
grē bene-
placito.
Dei.

* Cul-
patur
anxie-
tas ser-
pulofo-
rū, qui
afflictā
eōscien-
tiā sola-
rium u-
nicum
esse sibi
persua-
dent ad
evaden-
dū mo-
lestias
desola-
tionū, si
nulla de
causa,
semper
recur-
rant ad
confes-
siones
iteran-
das, &
confes-
sarium
fatigēt
audien-

inimici tentatio, aut internus a-
nimi angor ob defectum profe-
ctus tui, vel quodlibet gravamen
etiam culpā tuā exortum. Has &
consimiles afflictionū cruces om-
nes tibi à me credas impositas,
mihique gratias agens illas susti-
nebis, ac teipsum resignabis.
Quando alii te vilipendent, ex
animo fateberis centuplò vilio-
rem te esse, plusq; contemptus
meruisse, quàm cuncti homines
tibi inferre queant, imò indignū
esse, qui à tam præstantibus crea-
turis despiciaris. Cùm profusus
desolatus & anxius corde fueris
ob peccata exactæ vitæ, ob ni-
mias negligentias tuas vitiaque
multiplicia, & quòd tam nihil
progressus sis in virtutibus: tum
non statim adconfitendum* pro-
perabis eo animo, ut ab hujusmo-
di molestia releveris, neque sola-
tia inordinate perquires, quæ af-
flictionem illam à te depellant
(hoc enim esset crucem abicere,
& sequi consilium diaboli, dicen-
tis: *Descende de cruce*) sed fortiter
mecum in cruce fixus hærebis
perseverabisque. Quidam hujus-
modi anxietates & conscientia
remorsus crebrâ confessione de-
pellere conantur: sed si vel mil-
lies confiteantur, parum eis
hac in parte contulerit. Tu igitur
etiam horrenda judicia mea, quæ
per illos angores in te declarari
videntur, patienter feres, cum
humili in beneplacitum meum
resignatione. Itidem facies, quan-
documque te derelictum & spiri-

tali consolatione destitutum sen-
ties. Prætolaberis me resignato
& tranquillo animo, atque hanc
pressuram tuam & iram meam
cum benigna mansuetudine ad
finem usque perferes, donec ego
ipse veniens, te de cruce depo-
nam. * Ita mihi in illa pauper-
tate & sterilitate multò gratior er-
is, quàm si magna devotione sen-
sibili afflueres, & intus florent
omnia. In hujusmodi pressura ac
miseria, non tam facilè teipsum
quærere vel tibi vanè placere po-
tes, sicut in consolationis affluen-
tia. Nam in sensibili dulcedine
naturaplurimumque se admiscet: &
dum homo ea immodicè delecta-
tur, maculam contrahit. Itaque
sæpenumero devotionis dulcedi-
nem tibi subtraham, & insuper
acerbis immundisque cogitatio-
nibus & horrendis imaginibus,
tartareisque phantasmatis te
fatigari permittam: quod ipsum
æquo animo perferre debebis. Pa-
ratus eris etiam toto vitæ tuæ
tempore in tentationibus, pœnis,
angoribus & pressuris perdurare,
si ita mihi visum fuerit, petesque
ut in te & de te fiat gratissima vo-
luntas mea, in tempore atque æ-
ternitate. Neque est quòd mire-
ris, cur ego quosdam tam amica-
biliter ac dulciter, quosdam verò
nò nisi per varias afflictiones tra-
ham. Mihi enim simillimos effi-
cio eos, qui multiplici molestia
& cruce pressi, patientiam servant,
ex immensa profusus dilectione
dono electis meis afflictiones:

sem-

disfer-
pulo-
mole-
stias to-
ties fr-
strā p-
cātarū,
cū nul-
lum no-
vū pec-
catum
aut ne-
cessariū
cōstitū-
dū ad-
Quod
cit val-
de ino-
dinatū
illius
mole-
stias re-
levamū-
tum, u-
omniū
Casui
Doct-
res q-
cēt, ve-
bo ser-
puli.
* No-
tēt h-
qui in
spiritu-
ali deli-
latione
sefe à
Deo de-
relictū
putant
& vici-
ant pu-
cula de
voti-
nis se-
sibilia
& con-
modū
sterili-
tatis u-
tem.

Confor-
mitatem
cū Christo
cruce fixū
in cruce
bus ac
desolati-
onibus.

DOMI-
NICAN
PASSIO-
NIS EX-
PLICATA
TIO.
Spem glo-
ria ob-
erues.

Perfecti
cur etiā
simori-
bus an-
gantur,
& tenta-
tionibus
jaceant q̄
velut in-
firmi, qui
tamen
sani sunt
& in gra-
tia Dei.

* Quos
Deus in
vita de-
solatio-
nibus
exercu-
it, illos

semper tamen humanæ naturæ fragilitatem attendo, cui ex amore & iustitia, nihil supra vires mihi benè perspectas imponere possū. Oportet planè coronam fortiter imprimi, quæ coram Patre meo perenniter virere atq; florere debet. Quò quis in hac vita graviores dolores & pœnas pro amore atque honore meo pertulerit, eò jucundius ac plenius in beata æternitate suavissimum mel Divinitatis meæ gustabit. Permitto etiam nonnullos semper veluti infirmos languere, qui tamen sanitatem reverà consecuti sunt. Hi cunctis diebus vitæ suæ timent, anguntur, affligunturque: eum aliud tibi persuasum non habeant, nisi quòd sint languidi: & tamen ad eum virtutis gradum conscenderunt, ut mortem ipsam fidenter subirent, potiùs quàm in me scientes peccarent. Ex magna fidelitate & dilectione, quam erga illos habeo, quâdiu vivunt, hujusmodi ignorantiam, timorem, & pressuram in eis relinquo. Satis enim novi eam ipsorum fragilitatem esse, ut si se convaluisse pro comperto haberent, statim ad seipsum cum vana sui complacentia reflecterentur. Jam in hac afflictione & miseria positi, humiliter sese resignant, ob idque mihi charissimi sunt. Tales plerumque in * ipsa hora, qua ex hac luce migraturi sunt, ab illa ignorantia, longisq; tenebris per me ipsum eripere ac blandè nimis consolari soleo; ut aliquo modo præ-

libata beatitudine, quâ in me perpetuò fruituri sunt, bona cum securitate animam fundant: si verò hoc eis ante obitum non præsto, certè ubi jam defuncti sunt, vel si ad Purgatorium deduci debent, ubi ab omnibus culpis ad purum sunt repurgati, eos inenarrabili gaudio exultantes recipio in gloriosum æternumque regnum meum. Tu igitur te totum meæ providentiæ semper committe, te totum mihi resigna. Porrò licet sis fragilis admodum, sæpiusque labaris, numquam tamen desperes; sed pietati meæ firmiter & amanter innitere. Omnia vitia & peccata tua depone in cruenta vulnera mea, atque in abyssum misericordiæ meæ projice, meq; roga, ut pretioso Sanguine meo illa diluam. Quando post lapsum humiliter & confidenter me invocas, tam repente mundaris, quàm repente purgatus est leprosus ille, cui dicenti, Domine, si vis, potes me mundare, respondi, volo, mundare. Qui negaret me & posse, & velle etiam singulis momentis ignoscere ei, qui verè pœnitens est, is magno honore me spoliare niteretur. Ita verò mihi facile est mille talenta remittere, sicut unum. Planè quotiescumque peccator à vitiis culpisque se integrè avertens, mihi perpetuò servire, & me diligere, mihi que soli vivere, statuit: adeò me illi benignum exhibeo, ac si numquam me offendisset. Omnia enim peccata illi remitto, etiam si

morte veniente con-
solatur. Hoc no-
tent, & humili-
ter ad extre-
mū Dei consola-
tionem exspe-
ctent, qui in desola-
tione cum re-
signatione vi-
tam tristes per-
agunt. Provi-
dentia divina totum te permittit.

Pœnitenti quàm obvia sit Dei misericordia.

Math. 8.

Mat. 18.

DOMI-
NICAR
PASSIO-
NIS EX-
PLICA-
TIO.

tot essent, quot omnes simul ho-
mines commiserunt: si tamen ex
animo doleat purè ad gloriam
Dei, & ob id potissimum displice-
ant illi suæ iniquitates, quòd
mihì eas displicere intelligit.
Hæc pro tui excitatione, institu-
tione, & consolatione dicta sint.

7.
Interna
penitenti-
æ anima
ad Iesum
oratio su-
periori in
vitationi
respondenti.

Hic igitur homo etiam ad Do-
minum Iesum sese plena cum fi-
ducia convertet, ipsumque quàm
poterit humillimè precabitur in
hunc modum: O Fili Dei vivi, Rex
gloria Iesu Christe, miserere mei vi-
lissimi peccatoris. Ego enim etiã vi-
ta ipsa indignus sum, qui tibi hæc-
tenus tam ingratus fui, & non timui,
pro momentanea delectatione exple-
da ea cõmittere, quæ tu expiare San-
guine tuo, ac luere morte tua debe-
res. Et ad quem d. dulcissime Iesu, ad
quem ego innumeris onustus atq; cõ-
clusus peccatis refugere possum, nisi
ad te misericordia plenum? Itaq;,
omnia mala mea, omnem ingratiu-
dinem, inobedientiam & immortifi-
cationem meam, in abyssum divine
clementia tua, cruentaq; Vulnera
tua projicio. Ita, quæso, hæc pretioso
Sanguine tuo diluere, & meritis a-
cerbissima passionis tue expiare dig-
neris, ut nulla eorum apud te memo-
ria perseveret. O amabilis Iesu, &
unicum solatium meum! en accedo
ad te pleno desiderio te ferventer di-
ligendi, & cuncta quæ me à tuo pos-
sint amore abstrahere evitandi. O!
quantum me amasti & amas! Ut me
redimeres, naturam meã sumpsisti,
& factus es frater meus: ut ego exhi-
lararer, tristatus es: ut ego sanarer,
vulneratus es: ut ego mundarer, pu-

Peccata
in Christi
Vulnera
projicit.

Agnoscit
beneficia
Christi,

rissimũ Sanguinem tuũ sudisti: ut e-
go viverẽ, mori non recusasti. Et quo-
modo, Deus meus, tã corde cæcus esse
potui, ut aversus à te (à quo mihì sa-
lus omnĩs & bona cuncta procedunt)
ad terrena caducaq; me converterẽ,
ex quibus non nisi perditio & omnis
miseria ad me redit? Mirum valdè
est, quòd mihì jam aliud cogitare li-
beas, quã immensa quæ mihì prestis-
tisti beneficia: aut in aliqua alia re
solatiũ & animi recreationem qua-
rere, quàm in sacratissima vita ac
passione tua, dulcissimiq; & verè
mellifluis vulneribus tuis. O piissime
Iesu! adjuva & conforta me fragile
figmentũ tuũ. Tu es omnis spes mea.
Quantũ me perturbant & dejiciunt
peccata mea, tantũ me exhilarat &
erigit immensa bonitas sanctissimãq;
passio tua. Quidquid enim ego deli-
qui, morte tua acerbissima abolitum
est. Quidquid mihì deest, merita sa-
cratissima passionis tuae abundè ad-
implent. Et licet magna atq; innu-
mera sint peccata mea, parva tamẽ
sunt tua immensè collata misericor-
dia. Vnde & cõfido de infinita pietate
tua, quòd me nõquã perire sines,
quẽ ad imaginẽ & similitudinẽ tuã
creasti, stãtoq; labore ac tã caro rede-
misti pretio. * Ah bone Iesu! vulnera,
obsecro, cor meũ jaculo amoris tui, ut tã
ardenter te diligã, quàm ardenter ipse à
me vis amari. Exure & liquefacito me
totum, ut totus in me deficiam, totusq;
par amorem in te transformer, ac tecũ
unus spiritus efficiar. verumtamen non
mea sed tua voluntas fiat. Ecce resigno &
relinquo me totum tuo beneplacito. Fiat
Dne, fiat in me & de me gratissima vo-
luntas tua nunc & in perpetuum, Amen.

& sed
& in
titudi-
cafigu

Fideli
conspic-
ant in
diviti-
exhib-
ritura

* Affe-
ratio-
nes de
vota.